



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1627/20
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, као чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Савић, адвокат из ..., против тужене ОШ „Јосиф Костић“ из Лесковца, коју заступа државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде трошкова, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3275/2019 од 17.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3275/2019 од 17.12.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3275/2019 од 17.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 949/17 од 10.09.2019. године, одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев, којим је тражено да се тужена обавезе на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора, исплати тужилу појединачне годишње износе за 2015, 2016. и 2017. годину, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, како је наведено у овом ставу изреке, као и да на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада, за период од септембра месеца 2014. године, закључно са августом месецом 2017. године, исплати тужилу појединачне месечне износе, као што је наведено у овом ставу изреке, са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев, којим је тражено да се тужена обавезе да са тужилом закључи анекс уговора о раду, којим се тужилу као запосленој признаје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора и утврђује њихова висина од дана подношења тужбе до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 36.726,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3275/2019 од 17.12.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18..ЗПП), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке. Наиме, предмет спора у овом случају је потраживање накнаде регреса за годишњи одмор и за исхрану у току рада. Нижестепени судови су такав тужбени захтев одбили наставши да је тужилци исплаћена тражена накнада кроз укупан коефицијент за обрачун и исплату плата у јавним службама, што је у складу са Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр 34/2001...21/2016) и праксом овог суда.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде поднета је 07.12.2017. године и преиначена дана 18.06.2010. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 484.163,88 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1евро = 117,9384 динара), представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**